

tillige antyde de almindelige Principper. Der er saaledes i Udkastet Intet bestemt om, hvorledes de Dprofrelser, der bestaa i Udlæg, beregnes til Erstatning, om der bør tiltaas Rente, Omkostninger ved at rejse Pengene, Kurstab, Godtgørelse for Assurancpræmie til den, der har givet Forstud osv., hvilket formentlig maa være en Selvsølge.

§§ 196—198 give Regler for Beregningen af Havarierstatningen for Skade, der har rammet Skib og Tilbehør, og som ikke er af større Betydning, end at Istandsættelse kan finde Sted. Er Skibet gaaet helt til Grunde som Følge af almindeligt Havari eller har lidt saa stor Skade ved dette, at det ikke er Istandsættelse værd, kan Erstatningen selvsølgelig ikke bestemmes paa Grundlag af en Vurdering af, hvad en Istandsættelse vil koste, med Fradrag efter § 198. Udgangspunktet maa da være Skibets Værdi paa det Tidspunkt, da Dprofrelsen stete, og i denne maa afgaa Udbyttet af, hvad der maatte være reddet, Udkastets § 199. Hvorledes Skibets Værdi i Dprofrelsesøjeblikket skal bestemmes, kan imidlertid ikke fastsættes ved en for alle Tilfælde gyldig Regel. En Vurdering af uvillige Mænd af et helt ødelagt eller slet ikke eksisterende Skib er saa udjat for at føre til vilkaarlige Resultater, at det ikke uden at nærmere Vejledning tilføjes kunde foreskrives som bindende Norm, og der er ingen anden Vejledning mulig, end at det i hvert Tilfælde maa afgøres efter alle de mangfoldige Data, der i saa Henseende kunne have Betydning og derhos lade sig tilvejebringe, saasom Skibets Størrelse, Alder, Klasse, Reparationer etc. samt de forhaandenværende Skibskonjunkturer, hvilken Værdi Skibet kunde antages at have; man kan hverken ensidigt lægge Vægten paa, hvad Skibet staar Nederen i, eller paa Assurancenssummen eller paa Markedsprisen i Øjeblikket og paa det tilfældige Sted, hvor Kondemnationen sker eller Dpgørelsen finder Sted. Domstolene maa afgøre Sagen, naar Rigtigheden af Dispassørens paa alle foreliggende Data grundede Skøn bestrides. Saahtndige Mænd have derimod at vurdere Skaden i ethvert Tilfælde, hvor Erstatningen skal baseres paa, hvad dens Istandsættelse vilde koste, altsaa i ethvert Tilfælde, hvor Dprofrelsen ikke har medført større Skade end at Istandsættelse er mulig, selv om den faktisk ikke finder Sted, fordi Skibet t. Eks. senere er gaaet fuldstændig tilgrunde eller senere har lidt saadan Skade, at det er blevet uistandsætteligt, og selv om Skønsmandene altsaa i Virkeligheden skulle bedømme en Skade, de ikke selv kunne undersøge. De maa bygge deres Skøn paa de

Dplysninger, der foreligge om Skadens Omfang. Iøvrigt vil Reglen i § 205 næsten altid medføre, at Havarifordeling bortfalder i saadanne Tilfælde.

Udkastets § 197 tillægger iøvrigt ikke Takstationen den Betydning, at den uden videre lægges til Grund, naar et Skib, der kan istandsættes, ikke bliver istandsat. Dette vilde være en farlig Regel, jfr. ogsaa den norske Lovs § 74, der udtaler, at Reparationen virkelig skal finde Sted, medmindre Skibet bliver kondemneret, eller der oplyses særegne Omstændigheder, der gøre Reparationen uhensigtsmæssig (o: gøre dens Dpsættelse tilraadelig), i hvilke Tilfælde „Beregningen kan opgøres efter billig Ansættelse.“ Man kan ikke lade det bero paa Nederen alene, om Erstatningen skal ske efter Takstation eller efter de virkelige Istandsættelsesomkostninger, og Takstationen bør overhovedet kun have den Betydning at være regulerende for Istandsættelsen ved at fastsætte et Maximum, ud over hvilket denne ikke kan medføre Udgifter, der falde til Fordeling. Afattelsen af Udkastets § 197 tilsigter altsaa i denne Henseende at varetage de andre Interessers Lærv, uden dog paa den ene Side at nødvendiggøre en Udættelse af Havarioppgørelsen ogsaa i Tilfælde, hvor Vurderingen af alle Vedkommende anses som billig, eller at lægge en unødvendig Tvang paa Nederen, saaledes at han altid hindres i at søge Skaden afhjulpen efter Tid og Lejlighed.

§ 198 indeholder i Vighed med, hvad der allevegne gælder, Bestemmelser om det Afdrag i Erstatningen, der bør finde Sted for den „Forbedring“, Istandsættelsen formentes at give Skibet, eller som det udtrykkes „for Forfællen mellem gammelt og nyt“. Et saadant Afdrag af Lovbestemt Størrelse har gammel Hævd og anvendes endnu overalt, skønt det vistnok lige saa ofte fører til Urimeligheder som til billige Resultater. Paa Assurancensomraadet, hvor Hensynet til, hvad Kunderne anse for billigt og rimeligt, aldrig kan lades ude af Betragtning, er der en stærk Tendens til at udvide de Tilfælde, i hvilke intet Afdrag finder Sted. Medens Konventionens § 181, til hvilken Konventionens § 229 henviser, ifkun tilsteder, at Afdrag bortfalder for Skibets første Rejse, at der intet Afdrag sker for Antere og kun halvt Afdrag for Anterkættinger, have de nugældende Policebestemmelser for Tidssøftringer i Stedet for Reglen om Fritagelse for Afdrag paa Skibets første Rejse fastsat meget komplicerede Bestemmelser, der indrømme Fritagelse for Afdrag i langt videre Omfang, for 1ste Klasse's Sørensibe med